

AAN DE KANT

COLUMN

GERARD KESSELS

Hele mensheid?

Het Zuid-Limburgse heuvellandschap is een uitloper. De laatste zucht van de worp waarmee Moeder Aarde de Ardennen op de wereld kwakte. Toch is de uitloper mooier dan de grote brok. De Ardennen zijn donker en somber, hoekig en scherp, vol nevel en mist. Land waar kleine boertjes tot de enkels in de modder staan op hun erf vol autobanden. Dan de Limburgse heuvels. Lieflijk, zacht, met de rondingen van een vrouw. De blik is weids, het landschap vriendelijk. Een gebied om te knuffelen.

Maar is het ook zo bijzonder dat het op de Werelderfgoedlijst van Unesco moet komen, zoals enkele gemeentes willen, en dat het van belang is voor de 'hele mensheid'? Dacht het niet. Ook in de toekomst zullen veel mensen in volmaakte tevredenheid de ogen sluiten zonder hier ooit geweest te zijn.

Want? Het Heuvelland is erg klein en kwetsbaar. In een vloek en een zucht ben je erdoorheen. Je moet ervan afblijven, het conserveren, maar bestuurders kunnen dat niet. Die willen ontwikkelen, beleid maken, iedereen te vriend houden.

Overal verrijzen de laatste jaren kolossale, foeilelijke schuren. Tegen deze voortwoekerende acne klinkt nauwelijks protest. En een sterke toezichthouder ontbreekt. De provincie is in geen velden of landwegen te bekennen.

Het houdt niet op. Nu is er het onzalige plan een breed, verhard fietspad aan te leggen, dwars door het Heuvelland over een oud trambaantracé.

Laten we eerst maar eens proberen het Heuvelland in goede staat te bewaren voor Limburg en Nederland. De rest van de mensheid komt later wel.

Reageren?

gerard.kessels@delimburger.nl

09.01.2018